

NEPAPRASTOS
• N V •
3
VESTUVĒS

Rebecca
Winters

Altoriaus
link

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

**Rebecca
Winters**

**ALTORIAUS
LINK**

Trijų knygų serija
„Nepaprastos vestuvės“
trečia knyga

Versta iš Rebecca Winters,
How to Propose to a Princess, 2019
© Rebecca Winters, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos,
2020

© Ana Gorbatova, dizainas, 2021

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0709-0

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Nors ligoniai savaitės dienomis priimami iki pusės penkių, o registratorė jau išėjusi namo, antradienio vakarą gydytojas Nikas Barsotis paskutinę pacientę išlydėjo tik pusę šešių. Jis nustatė jai streptokokinį tonzilitą ir išrašė receptą, tačiau tos dienos darbai dar nebaigti. Pakeliui namo, prieš sustodamas kur nors užkąsti, turėjo užsukti pas devynmetį pacientą Tomąšą Koletį.

Palinkėjęs labos nakties slaugytojai, ji išeidama užrakins Trijų kryžių ligoninės, įkurtos Domodosolos karalystės sostinėje, patalpas, koridoriais gydytojas nužingsniavo į pediatrijos skyrių kitame pastato sparne. Pirmadienio vakarą Tomasui trūko apendicitas. Operavo chirurgas Sala, tačiau Nikas – prižiūrintis gydytojas. Šįvakar Nikas dar norėjo patikrinti, kaip pacientas reaguoja į skirtus intraveninius antibiotikus ir peržiūrėti naujausius laboratorinius tyrimus.

Nikas sveikindamasis linktelėjo budinčiai slaugytojai. Įėjęs į palatą manė ten rasiantis bent vieną iš berniuko tėvų. Tačiau prie lovos ant kėdės sėdinti mergina privertė jį sustingti

vietoje.

Kokių dvidešimt penkerių lankytoja švytinčiais auksiniais plaukais, krintančiais iki pečių, ant tamsiai mėlynos suknelės apsirengusi šviesiai mėlyną savanorių chalata. Niko akių patraukė gražus merginos profilis ir jis pasislinko arčiau, kad pamatytų, ką ji skaito.

Tai buvo vaikų mėgstama knyga *Adriano, il Cane di Pompei*¹ – pasakojimas apie ypatingą benamį šunį, aplankiusį senąją Pompėją – pasakišką vietą, kurioje galybė archeologinių įdomybių. Tomasas šypsojosi. Be abejo, pasakojimas berniukui patiko. Lankytojos balsas bet ką būtų apžavėjęs. Mergina skaitė istoriją žavingu ir patraukliu puikios pasakotojos balsu.

Nikas palaukė, kol ji baigs skaityti, ir tik tada iš kitos lovos pusės priėjo prie paciento. Gydytojo ir viešnios žvilgsniai susidūrė. Jis negalėjo atplėšti akių nuo ryškių jūros mėlynumo sielos langų ir auksinių plaukų. Buvo įsitikinęs, kad šį grožį mato ne pirmą kartą. Bet kur buvo sutikęs merginą anksčiau?

¹ Adrianas, Pompėjos šuo (it.) – čia ir toliau vertėjos pastabos.

Šviesiaplaukė gražuolė priminė jam įžymybę, tačiau jis niekaip neprisiminė kokią. Pati to turbūt net nejausdama, mergina žavingai nusišypsojo. Ir staiga Nikas susivokė – praėjusį mėnesį matė ją ligoninės valgykloje su Mija Džiankarlo, viena iš slaugytojų. Prisiminė, kad mergina tądien vilkėjo margą šilko palaidinę ir segėjo sijoną, pabrėžiantį moterišką figūrą. Tas vaizdas niekaip neišėjo Nikui iš galvos ir nuo tos akimirkos vyras tikėjosi vėl išvysti gražuolę.

- Tomasai, žiūrėk, kas pas tave atėjo, – tarė nepažįstamoji. – Tai gydytojas Barsotis.

Berniukas pasuko galvą Niko pusėn. Vaiko akys blizgėjo.

- *Dottore...*²

- *Ei, Tomasai. Matau, tau neleidžia nuobodžiauti. Come stai?*³

- Fausta paskaitė man pasaką!

Fausta? Šis vardas Nikui girdėtas.

*Santo cielo!*⁴ – Paskutinis dėlionės kibukas atsidūrė savo vietoje. – *Princesė Fausta Rozia-*

² Gydytojau... (it.)

³ Kaip laikaisi? (it.)

⁴ Dieve mano! (it.)

na visu gražumu.

- Kaip sekasi, princese? - tikrindamas lašelinės maišelį ir vertindamas Tomaso būklę paklausė Nikas. - Tomasui pasisekė, kad jį ap-
lankėte.

- Tai *man* pasisekė, *dottorre*.

- Jos vardas - Fausta, - įsiterpė Tomasas.

Nikas šyptelėjo.

Trys karaliaus Viktoro, valdančio nedidelę Domodosolos karalystę, besiribojančią su Prancūzija, Šveicarija ir Italija, dukterys buvo gerai žinomos dėl savo grožio. Per pastaruosius kelerius metus iškeltos dvejios karališkosios vestuvės ir naujienos apie princeses plačiai nuskambėjo televizijoje ir laikraščiuose. Kas jau kas, o Nikas tikrai tai žinojo, nes jo laukiamajame pacientams skirtuose žurnaluose gausu straipsnių apie karališkąją šeimą. Dabar nuolat spėliojama, kad netrukus ir trečioji gražuolė princesė turėtų ištekėti už kilmingo princo.

Niko neturėtų stebinti, kad vis dar netekėjusi karaliaus duktė skiria laiko savanoriauti. Šioje šalyje karališkoji šeima buvo gerai žinoma dėl labdaringos veiklos. Be to, Faustos draugiškumas palenkė pacientą į jos pusę.

- Kada galėsiu važiuoti namo?

- Šįvakar tavo tyrimų rezultatai jau daug geresni, Tomasai. Tikėtina, kad namo išleisime jau ryt ryte. - Nikas pasisuko, norėdamas suvesti duomenis į kompiuterį.

- O kodėl ne dabar? - suniurnėjo berniukas. - Aš jau jaučiuosi gerai.

- *Turime daryti taip, kaip liepia gydytojas Barsotis!*

Į palatą įėjo Tomaso tėtis. Netrukus pasirodė ir vaiko mama. Nikas stebėjo šią porą. Tomasas net nesuvokia, kaip jam pasisekė, kad turi mylinčius tėvus. Nikas užaugo vienuolių įkurtuose našlaičių namuose. Metų metus bandė susirasti tėvus, tačiau kol kas visos paieškos veltui.

Kai visi padėkojo princesei už skirtą laiką, ji tyliai dingo iš palatos. Prieš pasekdamas jai iš paskos gydytojas davė nurodymus Tomaso tėvams. Princesė nepaprastai stipriai jį traukė ir Nikas norėjo susipažinti su ja artimiau. Tačiau koridoriuje be personalo daugiau nieko nebuvo.

Nikas priėjo prie budinčios slaugytojos.

- Nuo kada princesė Fausta skaito pasakas mūsų vaikams?

Pakalbinta moteris plačiai nusišypsojo.

- Princesė jau kelis mėnesius savanoriauja ligoninės geriatrijos skyriuje. O šią savaitę ją paskyrė į pediatrijos skyrių. Mažieji pacientai sužavėti. Ji tikrai moka su jais elgtis. Džiaugiamės, kad dabar, kol vėl perkels į kitą skyrių, princesė pabus pas mus.

- Kada ji vėl čia pasirodys?

- Rytoj. Kol kas princesė keturis kartus per savaitę ateina į popietinę pamainą.

- Aišku. Ačiū.

Išeidamas iš ligoninės Nikas mintyse džiūgavo, kad teks laukti tik iki rytojaus. Tikėjosi, kad lankydamas pacientus ten ras ir princesę.

Limuzinu važiuodama į rūmus Fausta mintyse dar kartą išgyveno akimirkas ligoninėje, kai į Tomaso palatą įėjo gydytojas Barsotis. Per pastaruosius du mėnesius kelis kartus iš toli matė jį ligoninės valgykloje. Tačiau iki pat šio vakaro jiedu nebuvo persimetę nė žodeliu.

Fausta nemanė, kad daugiau kada nors jaus šiltus jausmus vyrui, - prieš ketverius metus jos vaikystės meilė Degas Spinelis sudaužė jai

širdį.

Deگو tėvas Tanas daugybę metų dirbo asmeniniu karaliaus vairuotoju. Tanas kartu su žmona ir dviem vaikais gyveno name rūmų teritorijoje. Jų sūnus Degas buvo Faustos bendraamžis. Drauge su jos seserimis jie metų metus žaisdavo lauke. Paaugę Fausta ir Degas įsimylėjo.

Jaunuoliai planavo kartu stoti į Domodosolos universitetą, o vėliau susituokti. Tačiau svajonės sudužo, kai vieną dieną Faustos tėvas pasakė dukrai, kad Degas išvyksta į Italiją, Romą, ir ten mokysis universitete. Karalius, atsidėkodamas Tanui ir jo šeimai už ilgametę tarnystę, sumokėjo už Deگو gyvenimą ir mokslus svetimoje šalyje.

Supanikavusi Fausta paskambino Degui.

- Kodėl neatsisakei mano tėvo pasiūlymo, kad galėtume būti kartu? - apimta nevilties šūktelėjo princesė. - Tau tereikėjo atsisakyti!

- Fausta, kaip galėčiau atsisakyti tokio nuoširdaus ir dosnaus pasiūlymo? Kaip sakė *papà*⁵, tokia galimybė pasitaiko tik kartą gyvenime. Mano šeima neturi tiek pinigų. Bet mudu kal-

⁵ Tėvas (it.)

bèsime telefonu ir rašysime vienas kitam laiškų. O baigę studijas vėl būsime kartu ir kursime ateities planus.

Kokios ateities? Degai, įsmeigėi peilį man į širdį.

Faustos tėvas nevertė Dego išvykti. Vaikinas pats taip nusprendė ir nekovojo už savo meilę.

- *Cara?*⁶ - Faustos tylą Degui nieko gero nežadėjo. - Pasakyk, kad supranti. Žinoma, myliu tave, bet tavo tėvas toks geras mūsų šeimai. Be to, juk jis - *karalius*.

Būtent. Ir ji gimė karaliaus, o ne eilinio žmogaus dukra, kaip būtų norėjusi.

- Suprantu daugiau, nei numanai.

Faustai niekada nepatiko jos karališka kilmė ir tėvai gerai tai žinojo, tačiau laikas, kai augo ir brendo kartu su Degu, buvo nuostabus. Nors vaikinukas nekilmingas, bet jie taip puikiai sutarė, kad princesė neabejojo jų amžina meile. Fausta svajojo, kad jie mieste įsigis nedidelį namelį, kur kuo paprasčiausiai gyvens ir augins vaikus.

Dego užsidegimas persikelti į Romą - ir tai, kad nė neprašė vykti kartu - buvo baisiau už

⁶ Mieloji? (it.)

išdavystę. Fausta manė, kad jų meilė Degui labai svarbi, bet tiesa buvo visai kitokia. Princesė gyveno fantazijų pasaulyje. Daugybę kartu norėjo pasimylėti, tačiau abu nusprendė palaukti iki sužadėtuvių.

Netikėtai išvykdamas Degas sudaužė Faustos širdį ir paliko kartų išdavystės skonį burnoje. Princesės tėvas žinojo, kad dukra myli Degą, o ji žinojo, kad karaliui ši meilė ne prie širdies. Tačiau karalius nebūtų priešinęsis, *jei* Dego meilė būtų buvusi pakankamai stipri.

Tai, kad Degas mielai išvyko į Romą nesukdamas sau galvos dėl jų santykių, viską pasakė. Telefono skambučiai retėjo, o laiškų iš Dego princesė gaudavo vis mažiau. Taip Faustos jausmai palengva nuslopo. Po kurio laiko ji sužinojo, kad Degas vedė italę merginą. Jaunuolis buvo subtiliai papirktas, o Fausta labiau nei anksčiau nekentė savo karališkos kilmės.

Ketverius pastaruosius metus jos gyvenime nebuvo jokio vyro. Mergina žinojo, tėvai tikisi, kad ji ištekės už kurio nors princo iš jų sąrašo. Bet to tikrai *niekada* nebus! *Vieną dieną susiras sau vyrą – eilinį žmogų – kurio niekas negalės papirkti!*

Mintys nevalingai pakrypo prie gydytojo Barsočio.

Nuo pat tos akimirkos, kai pirmą kartą pamatė šio šeimos gydytojo tamsiai mėlynas akis, ant kurių vis krito tamsūs kirpčiukai, ir tamsiai rudus, beveik juodus, plaukus, negalėjo išmesti jo atvaizdo iš galvos. Beveik metro devyniasdešimties centimetrų ūgio, tvirtai sudėtas ir nepaprastai vyriškas – Nikui Barsočiui neprilygo joks kitas vyras.

Geriausia princesės draugė Mija papasakojo, koks iš tikrųjų geras ir kilnus žmogus yra gydytojas Barsotis. Jis dvidešimt aštuonerių ir nevedęs, be to, neturėjo nieko bendro su kilmingaisiais – baronais, kunigaikščiais, grafais ar princiais. Paprastai tariant, nekilmingas gydytojas, itin gerbiamas profesionalas, kuris, kaip manė Fausta, vargu ar leistųsi įbauginamas, manipuliuojamas ar kaip nors paperkamas.

Grįžusi į apartamentus ji iš karto, kaip buvo žadėjusi, paskambino Mijai.

– Fausta? Laukiau tavo skambučio.

– Ką tik grįžau namo iš ligoninės po pirmos pamainos pediatrijos skyriuje. Buvo labai smagu.

– Žinau, kad labai myli vaikus.

– Tikra tiesa. – Fausta dievino vaikus ir laukė

nesulaukė dienos, kada sukurs šeimą ir turės mylintį vyrą, po dienos darbų tenorintį grįžti namo ir būti kartu.

- Ar matei gydytoją Barsotį?

Fausta stipriau suspaudė telefoną.

- Jis užėjo aplankyti pacientų, kai skaičiau Tomasui pasaką.

- Ir kaip pavyko susitikimas? Gydytojas turbūt labai nustebęs pamatęs, kad skyriuje dirba princesė Fausta Roziana?

Fausta akimirksniu sulaukė kvapą.

- Tikiuosi, nustebinau maloniai.

Mija prunkštelėjo.

- Ar pažįsti nors vieną vyrą, kuris nenorėtų su tavimi pabendrauti, jei tik turėtų tokią galimybę?

- Mija...

- Baik apsimetinėti. Gerai žinai, kad tai tiesa.

- Gerajam gydytojui buvo nė motais, esu palatoje ar ne. Tiek pat būčiau jį sudominusi dėvėdama apsauginį karantininį kostiumą.

- Baik juokus. Juk tu karaliaus Viktoro dukra, būtent *todėl* Barsotis elgėsi su tavimi taip pagarbiai. Jis nenori peržengti ribų. Susitikęs su tavimi Felipė elgiasi taip pat....